

“Sao Chối” Tiểu Thư

Contents

“Sao Chối” Tiểu Thư	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Đồ Thần Kinh Không Ngừng Theo Đuôi	2
3. Chương 3: Tận Mắt Chứng Kiến “sức Mạnh” Của Cô	4
4. Chương 4: Bí Mật Đằng Sau Cánh Cửa Gỗ Cũ	6
5. Chương 5: Yêu Cầu Của Cậu, Năng Lực Của Cô	8
6. Chương 6: Đoạn Kết	11

“Sao Chối” Tiểu Thư

Giới thiệu

“Sao chối” tiểu thư kể về cô gái rắc rối Hạ Mộc, không phải cô rắc rối mà bởi lẽ cô nhiệt tình quá mức.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-choi-tieu-thu>

1. Chương 1: Mở Đầu

Editor: meomõ

“Lớp trưởng, mình quét rác hay là lau bàn?”

“À? Hạ Mộc à.” Lớp trưởng nhìn nữ sinh có vẻ mặt không biểu cảm này, bất giác lùi ra sau một bước, “Không cần không cần, nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm, cậu mau về nhà nghỉ ngơi đi!”

“Đây đâu phải ngày đầu cậu quen mình, sắc mặt mình vẫn luôn như vậy mà.” Ánh ráng chiều chiếu lên gương mặt trắng bệch như tờ giấy cũng không giúp cô tăng lên chút ấm áp nào.

“Không. Thực sự không cần đâu, cậu về đi, tớ sẽ ký sổ giúp cậu!”

Hạ Mộc chỉ chờ cậu ta nói câu này, sau đó xách cặp xoay người đi, các bạn học khác chẳng những không oán trách lớp trưởng thiên vị mà còn giơ ngón cái lên với cậu, lớp trưởng anh minh!

Đi ra khỏi tòa nhà, một quả bóng rổ lăn đến chân cô. Cô vừa khom người định nhặt lên, thành viên đội bóng rổ đứng ở xa vội hét ba tiếng “NO!”

“Không cần làm phiền đàn em đâu! Để anh tự nhặt.”

Hạ Mộc nhún vai đi tiếp. Khi sắp đến cổng trường vừa khéo đi qua phòng bảo vệ thấy mọi người chuẩn bị đóng cửa ra về, nhưng nhìn thấy cô đến, động tác của mọi người đồng loạt dừng lại, thậm chí mở rộng cửa ra nửa mét như sợ cọ bản đồng phục của cô vậy.

— Những ai không biết thì nhất định cho rằng cô là con gái ông trùm Xã Hội Đen hoặc thiên kim nhà giàu được chiều chuộng, nhưng thật ra cô là phần tử nguy hiểm trong mắt mọi người, hễ ai xảy ra xung đột với cô đều sẽ gặp phải tai nạn bất ngờ.

Nhẹ thì cảm mạo phát sốt đau răng đau bụng, nặng thì gãy xương ngã xe trên đường đi gặp kẻ cướp.

Chẳng lẽ đây chính là ‘sao chổi’ trong truyền thuyết sao?

Ai biết được.

2. Chương 2: Đồ Thần Kinh Không Ngừng Theo Đuôi

Editor: mèmỡ

“Cậu còn đứng chắn cửa tôi sẽ cho cậu thăng thiên luôn đấy!”

Hạ Mộc nhìn chằm chằm nam sinh cao lớn đứng chắn trước cửa. Hôm nay thật mới mẻ, người khác trốn cô còn không kịp, nam sinh này uống nhầm thuốc rồi hả?

“Nghe nói cậu là ‘sao chổi vô địch’.”

“Này, cậu thật bất lịch sự.”

Nam sinh buông hai tay xuống, hoàn toàn không thèm quan tâm sắc mặt cô càng ngày càng khó chịu, nói: “Tôi muốn bị thương, hi vọng cậu có thể giúp tôi.”

“Nhảy lầu, cắt cổ tay, uống thuốc ngủ, muốn chết có gì khó?”

“Tôi nói là bị – thương chứ không phải chết. Cậu là động vật máu lạnh à?”

Hạ Mộc thấy sắc mặt cậu ta nghiêm túc, cười lạnh nói, “Đúng thế. Muốn chết lần sau đến tìm tôi.”

Nói xong, cô lách qua bên người nam sinh, mở cửa vào nhà. Không ngờ nam sinh này không chỉ vô lễ mà còn dám xông vào nhà dân, thậm chí còn đẩy bật cửa chống trộm nhà cô.

“Cậu không ra tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

Nam sinh lại không thèm nhìn cô, nhìn một lượt phòng khách sạch sẽ sáng ngời, đột nhiên cậu chú ý tới một căn phòng có cửa gỗ.

Cánh cửa kia cực kỳ không hòa hợp với cách bài trí trong nhà, chính xác mà nói thì đó là cửa phòng ngủ kiểu cũ thường xuất hiện từ thập niên năm mươi, sáu mươi. Lớp sơn lót màu xanh nhạt, còn có vài chỗ đã tróc sơn. Chính giữa cửa dán một bức tranh cũ ố vàng, xem ra đã nhiều năm rồi. Mà những nơi khác trong nhà cơ bản lấy màu gỗ thô làm chủ đạo, tuy không thể nói là thời thượng cao cấp, nhưng ít ra cũng phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của người hiện đại.

“Không cho phép cậu tới gần nơi đó!” Hạ Mộc nhanh chóng bước lên chắn đường, thuận tay cầm cái vĩ đập ruồi, quát: “Cậu bị điên à, tôi là sao chổi, là yêu tinh hại người, là vi khuẩn gây bệnh! Cậu còn ở đây làm gì?!”

Cánh cửa này quả nhiên có điều bí ẩn.

Nam sinh nhận ra tâm trạng cô không tốt, vì thế, cậu cho tay vào túi sách. Hạ Mộc không biết cậu ta đang sờ cái gì, lập tức thủ thế phòng ngự.

Bỗng nam sinh vung tay ra, chỉ nghe “Bốp!” một tiếng, một xấp nhân dân tệ được buột chính tề đập lên bàn.

“Nếu bằng này còn chưa đủ thì cậu ra giá đi.”

Hạ Mộc nhón chân chăm chú nhìn, nhìn qua. Có khoảng một vạn?

Cô quan sát tỉ mỉ nam sinh này —— đồng phục và túi sách chung của trường, trên đồng phục sạch sẽ không tì vết, tóc cắt gọn gàng, ngón tay thon dài sạch sẽ, quả thật giống con cháu nhà giàu.

“Tôi nghĩ bây giờ cậu sẽ đồng ý tìm hiểu về tôi một chút, Thiệu Hải Dương.” Cậu ta vươn tay tỏ vẻ hữu nghị.

Hạ Mộc hai tay ôm ngực, cười khẩy nói, “Cậu nghĩ rằng tôi là người thấy tiền sáng mắt sao?”

Nói còn chưa dứt lời, thiết bị chiếu sáng trong phòng nháy mắt tắt phụt, Hạ Mộc thốt ra: “Hổng bét, mai mới có tiền nộp tiền điện.”

Đồng thời bại lộ chân tướng cô quả thật là người nghèo.

“Chỉ cần cậu đồng ý giúp tôi, tất cả chỗ tiền này đều là của cậu.” Trong bóng đêm truyền đến giọng nói nghiêm túc của Thiệu Hải Dương.

Hạ Mộc suy nghĩ một lát, hỏi: “Giúp thế nào?”

“Bị thương trong khoảng thời gian tôi chỉ định.”

“Thật buồn cười, tôi vốn không có bản lĩnh quái dị này.”

“Trước khi tới, tôi đã điều tra cậu kỹ càng. Tôi tùy tiện lấy hai ví dụ, thứ nhất, sau khi cậu tranh chấp với thành viên đội bóng đá đã nguyên rửa đối phương sẽ gãy xương. Ngày hôm sau đối phương trong trận đấu bị thành viên trong đội đá cho gãy xương. Thứ hai, vì cậu không chú ý nghe giảng bị giáo viên phạt đứng ngoài cửa, trước khi ra cửa cậu đã nói với giáo viên cái gì chắc cậu chưa quên đúng không? Thầy giáo kia quả nhiên trong vòng ba ngày sốt cao nằm viện, những chuyện như thế còn rất nhiều. Tính tình của cậu cũng quá hỏng rồi, chỉ vì bất mãn mà giáng tai họa lên đầu người khác, cậu không phải sao chổi mà là phù thủy ác độc.” Thiệu Hải Dương bình tĩnh lên án: “Đương nhiên, tuy rằng ấn tượng của tôi với cậu không tốt, tôi cũng cho rằng những chuyện này quả thật không thể tưởng tượng nổi, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác chỉ đành thuê cậu.”

Chậc, thái độ thật ngạo mạn, công tử này thật “Chú ý” cô quá cơ, không đùa giỡn cậu ta một lần chẳng phải có lỗi với bản thân sao?

“Đồng ý.”

“Được, cậu đi nộp tiền điện, tôi muốn đi tắm.”

“.” Còn muốn ở lại đây theo dõi cô?

Ngay cả khi quanh mình tối đen, Hạ Mộc vẫn nhìn về phía cánh cửa gỗ kiểu cũ kia.

“Yên tâm, tôi ngủ phòng khách, sẽ không tùy tiện đụng vào vật phẩm riêng tư của cậu lại càng không tùy ý xông vào phòng, đây là giáo dục cơ bản.”

“Không mời mà tự vào thì sao?”

“Giáo dục thường xuất hiện dưới tình huống đôi bên thống nhất ý kiến.”

“.” Lớn lên làm luật sư đi! Ngụy biện quá thể.

Chẳng qua, rất lâu rất lâu rồi không ai dám tới gần cô như thế, Hạ Mộc cảm thấy là lạ.

3. Chương 3: Tận Mắt Chứng Kiến “sức Mạnh” Của Cô

Editor: mèomỡ

Đêm đầu tiên bình an vô sự, bọn họ cùng đi đến trường tất nhiên sẽ khiến cho các bạn học khác chú ý đến Thiệu Hải Dương. Nam sinh này không muốn sống hay là thật sự không muốn sống?

Tiếng nghị luận xì xào rơi vào tai bọn họ, Hạ Mộc dừng chân ngoái đầu lại nhìn, các học sinh vội lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tản ra, sợ sao chổi vô địch ‘ra tay’ độc ác với mình.

“Phù thủy, muốn ăn sáng không?” Thiệu Hải Dương cầm một cái Hamburger đưa cho cô.

Hạ Mộc không đói, nhưng Thiệu Hải Dương lại có dũng khí đối xử tốt với cô trước mặt bao nhiêu người, ờ thì, xưng hô có thể bỏ qua.

“Cảm ơn, cậu thật sự không sợ tôi à?” Cô bóc giấy đóng gói vừa định cắn, tầm mắt lại dừng lại ở phía đối diện. Thiệu Hải Dương theo ánh mắt của cô nhìn qua, lập tức hô lên với người phụ nữ đang đi, “Cẩn thận tên móc túi phía sau!”

Tiếng hô này không chỉ nhắc nhở người phụ nữ kia mà còn khiến tên móc túi hoảng hốt. Tên móc túi tức giận chỉ vào Thiệu Hải Dương có ý cảnh cáo, tiện đà bỏ trốn mất tăm.

“Cậu thích lo chuyện bao đồng nhỉ.” Hạ Mộc nói.

“Đây không phải chuyện bao đồng, là do cậu khuyết thiếu quan niệm đạo đức thôi.”

Hạ Mộc muốn nói lại thôi, nhún vai cam chịu. Kệ đi, dù sao cô cũng không cần sự đồng tình của cậu ta.

“Cậu ở lại nhà tôi là vì sợ tôi chạy mất sao?”

“Ừ, tôi muốn bảo đảm tuyệt đối không để xảy ra sai sót.”

Cậu ta luôn có thái độ đã dự liệu hết mọi chuyện, Hạ Mộc kiềm chế ý cười, giả vờ hỏi, “Ngày đó? Cậu muốn bị thương đến mức nào? Tốt nhất là cậu nên nói trước cho tôi biết, trạng thái không tốt chỉ sợ sẽ làm phép thất bại.”

“Nói đến trọng điểm, tôi muốn xem năng lực của cậu trước, khi nào thì được?” Thiệu Hải Dương cũng không hoàn toàn tin tưởng.

“Bây giờ đi.”

Hạ Mộc ném hamburger vào thùng rác, đứng đối diện với Thiệu Hải Dương, hai tay chấp lại trước ngực tạo thành chữ thập dựng, trong miệng lẩm bẩm. Nhìn động tác ly kỳ cổ quái của cô, thần kinh Thiệu Hải Dương cũng dần căng thẳng, nếu bảo không sợ chút nào là nói dối.

Đột nhiên, Hạ Mộc từ từ mở to mắt, âm trầm nói, “Tôi muốn nguyên rửa cậu.” Cô nâng ngón trỏ chỉ vào mi tâm của cậu.

Thiệu Hải Dương nín thở: “Khoan đã.”

“Không được, phép thuật nguyên rửa một khi đã bắt đầu sẽ không thể ngừng!” Hạ Mộc lớn tiếng cắt ngang lời cậu, đầu ngón tay tới gần, chỉ cách mi tâm cậu năm phân. Thiệu Hải Dương thở sâu, dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Thấy cậu lo lắng không yên, Hạ Mộc mím môi cười, “Tôi nguyên rửa cậu. trong vòng hai giây sẽ bị Hạ Mộc chọc đau mắt trái.”

Đâm mạnh! Tung tăng chạy đi.

“Ha ha ha, đồ ngốc.”

“.”

Thiệu Hải Dương hóa đá tại chỗ, che mắt trái, nhìn “Hung thủ” vội vàng chạy mất, ngây ra như phỗng.

— đưa trẻ sinh ra trong gia đình quân nhân, từ nhỏ đã nhận sự giáo dục quân sự hóa nghiêm khắc, hoàn toàn không thể hiểu hành động này của cô là vì mục đích gì.

Trên đường về nhà, Thiệu Hải Dương nghĩ mãi không xong, liền đuổi theo bước chân cô.

“Tôi cùng đường mới nhờ cậu giúp, vì sao cậu lại làm cho có lệ vậy hả?”

Hạ Mộc cho rằng cậu sẽ gào to hét lớn, nhưng cậu lại dùng vẻ mặt hết sức mê mang nhìn cô, ra vẻ đang chờ cô giải thích.

“Kỳ lạ.” Nhưng mà cũng đúng, nếu cậu ta có lỗi suy nghĩ bình thường thì sao lại đến tìm cô cơ chứ?

Đúng lúc này, có hai người đàn ông cao to cầm gậy từ đầu hẻm nhảy ra, một kẻ trong số đó là tên móc túi họ gặp lúc sáng.

Đối mặt với bọn du côn vô cùng hung dữ, Hạ Mộc lập tức trốn sau Thiệu Hải Dương.

Mà Thiệu Hải Dương ban đầu cũng định đánh lại bọn họ, đặt cặp ở ven đường, vén tay áo lên, hơn nữa còn nói với bọn họ: cùng lên đi, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi.

Lời này quả thật rất có chí khí đàn ông, nhưng đang lúc Hạ Mộc sùng bái cậu ta, Thiệu Hải Dương lại dịch sang một bước đẩy Hạ Mộc lên phía trước? !

“Cậu. Có ý gì?”

“Đây là cơ hội tốt, nhìn cậu bộc lộ tài năng.” Cậu ta dùng tay ra dấu mời, đứng dựa vào tường xem.

“ ” .

Du côn vung gậy sắt nhe răng cười, “Mặc kệ là vươn tay hay là đuổi chân, hai đứa mày hôm nay đừng hòng thoát!”

“Ai muốn đi? Sao chỗi thể hiện uy lực các người muốn chạy cũng không kịp.” Thiệu Hải Dương nhìn Hạ Mộc, cười xán lạn: “Đúng không?”

“ ” Đúng cái đầu cậu ý.

Không đợi cô phản ứng, bọn du côn đã giơ gậy lên, lấy đà xông tới.

“A a a, cứu mạng ——” .

Hạ Mộc lấy tốc độ ánh sáng biến mất khỏi tầm mắt của Thiệu Hải Dương, nhưng không ngờ đầu hẻm còn có một tên du côn chặn đường, vì thế, cô lại chạy về.

“Cậu làm gì đấy hả?” Thiệu Hải Dương khó hiểu hỏi.

“Vô nghĩa, đương nhiên là đang chạy trốn!” Hạ Mộc chạy trối chết, nhưng ba gã du côn đã chặn kín ngõ nhỏ, đừng nói Thiệu Hải Dương mặc kệ, cho dù cậu ta không mặc kệ thì cũng chẳng làm được gì. Nhìn bộ dáng lịch sự của cậu ta đã biết là người đọc sách, xem ra bữa này xác định là bị đánh rồi.

“Đã bảo cậu đừng xen vào việc của người khác rồi mà, cậu mới là khắc tinh thực sự thì có!”

“Sao nào? Giờ không định thi pháp à?”

“Đúng! Thật ra tôi vốn.”

“Biết rồi, đứng sang một bên đi.”

Không đợi Hạ Mộc giải thích rõ ràng, Thiệu Hải Dương đã bước một bước dài đứng chắn trước mặt cô. Hạ Mộc vội vàng dùng cặp sách che mặt, chỉ nghe thấy phía trước có tiếng “Bình khí giao đấu, chém giết rung trời.”

A di đà Phật, đánh cậu ta một cái là tốt rồi, bọn họ không định rủ lòng thương với con gái à!

Cô lảo nhảm được khoảng mười phút, trên đỉnh đầu một bóng đen bao trùm cả người cô, trái tim cô sắp nhảy ra ngoài mất rồi.

“Đi thôi.”

Thiệu Hải Dương giằng lại cái cặp cô đang dùng để che trước mặt, bởi vì đó là cặp của cậu.

Hạ Mộc nhìn Thiệu Hải Dương, ngoại trừ đồng phục hơi bẩn thì không chảy một giọt máu nào? ! Quả nhiên không thể đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài mà, quá lợi hại.

Nhìn cô sợ hãi rụt rè đến mức này, chẳng lẽ là kẻ lừa đảo sao?

Nhưng khi ý nghĩ này sắp thành hình ở trong đầu —.

Lại thấy cô đi đến bên đám du côn ngã xuống đất không dậy nổi, đứng ở bên cạnh kẻ móc túi gặp lúc sáng, cầm gậy nói: “Ác giả ác báo, tôi nguyện rửa anh bị lửa thiêu môn!”

Dứt lời, cô xoay người rời đi, vì sợ tên du côn đứng dậy đuổi theo nên cô chạy một mạch thẳng ra ngoài đầu ngõ.

Thiệu Hải Dương nhìn bóng lưng cô, vậy là có ý gì? Làm thế cũng được tính là nguyện rửa sao?

Cậu nhét số điện thoại vào túi áo tên móc túi, nói: “Đừng hỏi vì sao, gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ trả tiền cho anh.”

Tên móc túi bị đánh cho đầu rơi máu chảy nào dám kêu gào, liên tục gập đầu, cung tiễn “Lý Tiểu Long” rời đi.

Hai ngày sau, cậu nhận được điện thoại của tên móc túi kia, đối phương nói: Gần đây rất thiếu tiền, lại bị thương, hỏi Thiệu Hải Dương có chuyện gì để hấn cồng hiến sức lực, kiếm thêm chút thu nhập trợ cấp chi phí sinh hoạt.

“Bị thương sao? Chỗ nào?”

Tên móc túi ấp úng một lúc, mới nói, khi dùng lò vi ba nấu mì vô ý trượt chân, lò vi ba vừa khéo đặt ở dưới đất, cho nên môn ngồi vào nước sôi.

Nghe xong, Thiệu Hải Dương nhìn về phía Hạ Mộc đang nằm ở trên ghế sofa xem tivi Cô gái này quả nhiên không đơn giản.

4. Chương 4: Bí Mật Đằng Sau Cánh Cửa Gỗ Cũ

Editor: mềomỡ

“Đêm nay cậu về nhà ở đi, tôi có ít chuyện riêng phải xử lý.”

Thiệu Hải Dương không hỏi gì mà đồng ý luôn. Mấy ngày qua, cậu luôn quan sát chi tiết cuộc sống của Hạ Mộc. Đầu tiên có thể xác định một chuyện, cô không có bạn bè cũng không có thân thích thường xuyên qua lại. Về phần sinh hoạt hàng ngày thì dường như có người đứng hạn sẽ gửi phí sinh hoạt cho cô, nhưng không nhiều lắm, nếu không cô cũng sẽ không cầm sổ tiết kiệm mà đau khổ nhăn mày.

Tầng này ngoài phòng của cô còn hai phòng nữa, một phòng có người thuê một phòng để trống. Cô là sao chổi nổi tiếng mọi người không dám lại gần vậy nên cô không thể đi làm thêm kiếm tiền tiêu vặt như những học sinh khác. Ở trường học cô là đối tượng được toàn thể học sinh và giáo viên “Kính nhi viễn chi”*, nên giờ đây ngay cả khi cô cảm mạo ba ngày không đi học được, cũng không hề nhận được bất cứ một cuộc gọi an ủi nào.

[*]Kính nhi viễn chi: tôn kính mà không thể gần gũi

Thậm chí, trong trường còn truyền ra lời đồn vô cùng ác ý, chờ cô bệnh nặng thêm, trường sẽ bớt được một tai họa.

Chẳng qua những chuyện linh tinh này đều đã nằm trong dự liệu, ngay cả Hạ Mộc cũng sẽ lơ dềnh nói với Thiệu Hải Dương: trước mắt, ngoại trừ cậu thì tất cả mọi người đều hi vọng tôi chết sớm một chút mới tốt.

“Uống thuốc đi.” Trước khi đi, Thiệu Hải Dương đưa thuốc cảm và nước ấm cho cô.

Hạ Mộc cầm viên thuốc cảm ném vào thùng rác: “Cậu không cần giả mù sa mưa quan tâm tôi.”

“Vì sao không chịu uống thuốc?”

“Bởi vì tôi muốn truyền nhiễm cho cậu, cho cậu cũng đau đầu nhức óc cả người vô lực, cậu thích đáp án này không?”

Thái độ của cô luôn khiến người ta phản cảm, thường xuyên bày ra vẻ mặt khó chịu giống như con nhím đầy gai, lúc nào cũng chuẩn bị tấn công.

Một chuỗi tiếng ho đánh gãy suy nghĩ của Thiệu Hải Dương, cậu lại đổ một viên thuốc từ trong lọ thuốc ra, mặc kệ Hạ Mộc có đồng ý hay không, mạnh mẽ nhét vào trong miệng cô, một tay che mũi miệng của cô, nói: “Đừng hiểu lầm, tôi cũng không quan tâm đến sức khỏe của cậu đâu, là sợ cậu làm hỏng chuyện lớn của tôi thôi.”

Hạ Mộc giận trừng mắt nhìn cậu, vị đắng của thuốc tràn ngập trong khoang miệng. Cô bắt đầu dĩ nuốt thuốc vào họng, không hiểu vì sao Thiệu Hải Dương không sợ hãi cái gọi là nguyên rửa kia.

Cô bắt đầu tò mò, rốt cuộc là chuyện gì khiến nam sinh này cam tâm tình nguyện mạo hiểm vậy.

“Cậu không về người nhà cũng không đi tìm sao?” Hạ Mộc hếch mày, hay cậu ta cũng là một kẻ miệng lưỡi chua ngoa giống cô nên bị ghét?

“Trước khi đến tìm cậu, tôi đã làm thủ tục nhập học nội trú.”

Hạ Mộc âm thầm thở dài, quả nhiên không phải nhất thời quật khởi mà là có chuẩn bị mà đến.

Thần thần bí bí, rốt cuộc là muốn làm gì?

Đồng hồ treo tường “Tích tích” báo đã tám giờ, Hạ Mộc lập tức đẩy cậu ra cửa, còn cảnh cáo không cho phép cậu về. Bỗng dưng ngoài cửa sổ phát ra một tiếng “Ầm ầm”, ngay sau đó mưa xối xả như trút nước từ trên trời xuống.

“Tôi đi đây, chú ý an toàn.” Thiệu Hải Dương cũng không vì trời mưa mà mượn cớ kéo dài, nhưng đi được ba bước lại bị Hạ Mộc gọi lại. Bỗng, một cái ô gấp được ném qua, Thiệu Hải Dương nhanh nhẹn bắt lấy, lại khó hiểu chớp mắt mấy cái.

“Cậu cho tôi uống thuốc, tôi cho cậu mượn ô, hai ta không thiếu nợ nhau.”

Ầm một tiếng, Hạ Mộc đóng cửa chống trộm, răng rắc, răng rắc, từ bên trong khóa hai lần khóa.

Thiệu Hải Dương nhìn ô in hoạt tiết hoạt hình nhĩ, Hạ Mộc suốt ngày lải nhải rửa cậu đi chết dường như cũng không máu lạnh lắm.

Nhưng cậu vốn không định đi. Cậu lấy chìa khóa, lặng lẽ mở cửa phòng sát vách, không sai, người thuê đúng là cậu. Khi cậu chú ý tới phòng này sát với cửa gỗ nhà Hạ Mộc đã dự đoán được sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ xuất hiện tình huống như hôm nay.

Đằng sau cánh cửa đó nhất định có điều kỳ lạ, là phòng chế tạo bùa chú hay là phòng luyện công? Hay cô ấy sẽ biến thân?

Thiệu Hải Dương cười tự giễu, để xác định thân phận của cô, cậu cũng sắp biến thành kẻ cuồng phán đoán rồi.

Ban công bên này vừa khéo cách gian phòng kia nửa mét, cậu đã từng đứng đây quan sát nhưng vì bên kia buồng rèm cửa sổ nên không thấy được gì. Mà hôm nay, Hạ Mộc kéo rèm cửa sổ, bên trong ẩn hiện ánh sáng lay động, từng đợt từng đợt khối nhẹ bay ra, Thiệu Hải Dương nhanh chóng xác định đó là ánh nến.

Một chân cậu xoắn ra đặt lên trên ống dẫn nước bên ngoài ban công, một chân dẫm vào bên cạnh ban công, cẩn thận đi qua.

Đa số bé trai được bồi dưỡng từ gia đình quân nhân đều có tố chất tâm lý vô cùng tốt. Nhìn Thiệu Hải Dương bề ngoài lịch sự, nhưng nội tâm lại vô cùng mạnh mẽ, cái này phải “cảm ơn” ông bố đã nói là làm của cậu. Châm ngôn của ông là: nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, ở ngoài mạnh mẽ giữ gìn quyền

lợi của quốc gia, ở bên trong bảo vệ vợ con già trẻ, đàn ông trong nhà này tuyệt đối không biết đến hai từ tuyệt vọng và bất lực!

Câu tuyên ngôn hùng hồn đó cậu nghe từ khi mới năm tuổi.

Lúc này, tiếng nước nở khe khẽ từ cửa sổ kính bay ra. Thiệu Hải Dương ngẩn ra, đợi chút, chẳng lẽ là Hạ Mộc đang khóc?

Cậu không rảnh nghĩ nhiều, bước ngang sang nửa bước, thử thò đầu ra nhìn. Hạ Mộc quỳ gối trên đệm cỏ, mắt nhìn thẳng vào di ảnh trước mắt, liên tục đập đầu, còn nghẹn ngào khàn khàn lắm nhảm.

“Bà, hôm nay là ngày giỗ của bà, Mộc Mộc rất nhớ bà, bà trở về thăm con được không? Dù chỉ một phút thôi, một phút thôi mà, được không?”

Cô vươn một ngón tay, đầu ngón tay dừng ở giữa không trung, trong mắt tràn ngập chờ mong, cho đến khi nến trắng sắp cháy hết, cô mới thất vọng buông tay xuống, từ từ đứng dậy, đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt hiền lành ấm áp của bà, nâng khung hình lên ôm chặt vào lòng.

“Bà biết không, từ sau khi bà đi, đêm nào con cũng mơ thấy ác mộng, cũng bởi vì năng lực đáng sợ, chết tiệt kia mà con không dám kết bạn, lại càng không dám đến ở cùng bà. Bà vẫn tưởng rằng con ghét dì. Thật ra dì đối với con rất tốt, hàng tháng còn giúp con trả phí sinh hoạt. Con muốn được như những đứa trẻ khác có cha mẹ quan tâm, bị bệnh có người sờ sờ đầu con, khi vui có người cười cùng con. Nhưng cứ nghĩ đến sức mạnh không giống người thường kia, con lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, ai tới cứu con với.”

Nước mắt Hạ Mộc rơi như mưa, siết chặt hai tay. Nghĩ đến bà nội luôn yêu thương mình, cô ôm mặt khom lưng, khóc đến tan nát cõi lòng.

Ngoài cửa sổ, Thiệu Hải Dương hoàn toàn ngây người.

Nơi này nào có phải phòng thi triển phép thuật hay luyện công gì, rõ ràng là một gian linh đường dùng để tế bái bề trên. Nhìn cách bài trí đơn giản cổ xưa trong phòng, theo cậu phân tích, đây chắc chắn là phòng ngủ của bà khi còn sống. Hạ Mộc giữ nguyên căn phòng này là để tưởng nhớ người đã khuất.

Đồng thời, khiến cậu nhìn thấy một Hạ Mộc với nội tâm cực kỳ yếu ớt khác với bình thường.

Cùng với tiếng khóc như khóc như than, trái tim Thiệu Hải Dương cũng co rút lại. Cô nhắc đến năng lực đáng sợ, có phải là năng lực nguyên rửa cô không thể khống chế không? Cho nên cô mới không dám kết bạn, rời khỏi cha mẹ, vì e sợ sẽ làm tổn thương đến những người quan trọng nhất với cô?

Rất nhiều nghi vấn xoay quanh ở trong đầu cậu, nhưng cậu không có thời gian nghĩ nhiều, bởi vì nhìn cô đau khổ như thế, cậu cũng bất giác cảm thấy phiền muộn.

Xin lỗi Hạ Mộc, không nên gọi cậu là “Sao chổi”, hai chữ ngăn ngụt lại giống như bị đao khoét vào tim đúng không?

Thiệu Hải Dương cup mí mắt nặng trĩu, cậu và Hạ Mộc vừa khéo trái ngược nhau hoàn toàn —.

Một người vô cùng khát vọng tình thân, một người lại vội vàng muốn chạy trốn tình thân. Đột nhiên, trong lòng cậu rất rối loạn.

5. Chương 5: Yêu Cầu Của Cậu, Năng Lực Của Cô

Editor: mèomỡ

Chủ nhật, Hạ Mộc vẫn chưa hết cảm. Cô bọc chăn nằm trên ghế sofa, dùng khăn giấy bịt mũi, nhìn chăm chú vào người đang lượn như con thoi giữa phòng bếp và phòng khách – Thiệu Hải Dương.

“Khụ khụ, này. đừng khiến nhà thôi ‘chướng khí’ mù mịt như thế nữa! Gọi đồ ăn sẵn bên ngoài như bình thường không được à? !”

“Cậu còn chưa được ném qua tay nghề của tôi, đi ăn cơm thôi, cơm nước xong phải đi làm chính sự.”

Hạ Mộc giật mình, thì ra là tiệc chia tay.

“Ăn cơm xong thì uống thuốc.” Thiệu Hải Dương vươn một tay áp lên trán cô. Tay cậu rất lớn, đủ để che kín ánh mắt kinh ngạc của cô, thực ấm áp. Cô bị sao thế này? Trong ánh mắt mơ mơ hồ hồ ẩn chứa vô vàn cô độc, cô đang dùng ‘năng lực nguyên rửa’ cố nín giữ một người không thích mình sao?

Bọn họ ngồi vào bàn, trên bàn bày các món ăn gia đình, gợi lên tưởng niệm vô hạn của Hạ Mộc với bà.

Gắp một miếng trứng gà xào dưa chuột, cắn một miếng, Hạ Mộc vội che miệng lại.

“Rất khó ăn à?”

“” Chết mất thôi, cậu ta đi bán muối đấy à. Hạ Mộc lắc đầu, nhét vào miệng một miếng cơm rơm to, oa! Cơm còn chưa chín.

“Đừng kén cá chọn canh, đây là lần đầu tiên tôi xuống bếp đấy.” Thiệu Hải Dương cho rằng cô lại cố ý soi mói, thử ăn một miếng mới phát hiện vẻ mặt cô thế kia là quá khách khí rồi.

Hạ Mộc nhìn cậu xanh cả mặt, lúc nâng bát cơm lên lên cong khóe môi.

“Đừng ăn nữa, kéo bệnh lại nặng thêm đấy.” Thiệu Hải Dương định che bát cơm lại, nhưng Hạ Mộc lại kịp thời chuyển đi, “Tôi ăn cái gì cũng thế, không đói chết là được, hưởng chi...” cô gấp rau trộn vào cơm, cười nói, “Cũng không đến nỗi khó ăn lắm, cậu không ăn thì để tôi ăn.”

Nụ cười dịu dàng không mang theo địch ý, chỉ đơn giản là cho cô vài món ăn gia đình khó nuốt mà thôi. Thiệu Hải Dương khẳng định.

Có lẽ đây là nguyên nhân chúng ta cần bạn bè, trả giá chút ít đổi lấy thỏa mãn và vui vẻ.

“Nếu cậu muốn, chờ sau khi tôi đi cậu có thể viết thư cho tôi.”

“Đồ nhà quê, ai muốn viết thư cho cậu.” Hạ Mộc cười nhạt, khi uống canh thì thảo hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”

Thiệu Hải Dương cười có hơi bất đắc dĩ. Thực ra xét trên một vài khía cạnh cậu và Hạ Mộc khá giống nhau, chính vì không có bạn thân cho nên không hiểu cách trao đổi với người khác. Tâm lý bọn họ đều có chỗ thiếu hụt, làm tổn thương lẫn nhau để đạt được cảm giác mình tồn tại, lại vô tình sinh ra đồng cảm thật đáng buồn.

“Thiệu Hải Dương, thực ra tôi.” Hạ Mộc buông bát đũa, đi vào phòng ngủ, đem một vụn nguyên xi chưa động đặt lên bàn: “Không biết làm ‘Thuật Nguyên Rửa’ có thể tùy ý làm người khác bị thương, thật sự không biết, xin lỗi đã lừa cậu.”

Hạ Mộc ban đầu chỉ muốn đùa giỡn cậu, tốt nhất là khi tất cả đã sẵn sàng, cô sẽ không lên sân khấu, để mình cậu ta làm trò cười cho thiên hạ. Nhưng giờ thì thôi đi, tình cảm của con người quả nhiên rất đáng sợ, ngay cả hình ảnh đối chọi gay gắt cũng sẽ lưu lại trong trí nhớ.

“Không cần cảm thấy áy náy, chuyện kia giờ cũng không còn quan trọng nữa rồi.” Thiệu Hải Dương đẩy tiền lại: “Chỗ tôi sắp đến cũng không có cơ hội tiêu tiền, cậu tiêu hết giúp tôi đi.”

“Rốt cuộc cậu định đi đâu?” Hạ Mộc bỗng đứng ngẩn mặt lên

Thiệu Hải Dương cười mà không nói, chỉ bắt cô đi thay quần áo, bảo muốn dẫn cô đến một nơi rất đặc biệt.

Mấy năm nay Hạ Mộc chưa từng mua quần áo mới, từ trong tủ lục ra chiếc váy từ ba năm trước, tuy rằng có hơi ngắn, nhưng cô vẫn rất thích, bởi vì chiếc váy này là bà tự tay cắt may theo hình trên tạp chí.

Cầm túi sách nhỏ, đội mũ, cùng Thiệu Hải Dương đi dưới ánh mặt trời rực rỡ. Tuy rằng cậu đã nói không cần cô “Thi triển pháp thuật” nữa, nhưng trong lòng cô vẫn có hơi bất an.

Xuống khỏi xe bus, khinh khí cầu năm màu rực rỡ đập vào mắt, cô ngẩng đầu lên, mở to hai mắt.

“Công. viên. trò chơi? !”

Thiệu Hải Dương lấy ra hai chiếc vé từ trong túi, “Tôi biết cậu không thích những chỗ náo nhiệt, vậy bây giờ coi như đi giúp tôi.”

“Cậu nói chính sự chính là. này, đợi tôi với.”

Hạ Mộc đuổi theo bước chân của cậu, âm thầm cười trộm, ai nói không thích!

Cứ như vậy, bọn họ từ “Thuyền hải tặc” chạy đến “Thác nước can đảm” , vào ống trượt nước rồi lại nhảy lên tàu lượn siêu tốc, tùy ý để mái tóc bay theo gió, quần áo phấp phới, trong vòng xoay tròn cực nhanh cất tiếng cười to, hét âm ỉ.

“Chơi tàu lượn thêm lần nữa đi!” Giờ phút này Hạ Mộc tràn đầy sức sống, hai gò má hưng phấn đỏ ửng, rất vui vẻ!

“Tùy cậu.” Thiệu Hải Dương đưa một chai nước khoáng cho cô, nhưng vẻ mặt Hạ Mộc lại cứng đờ. Cậu nhìn theo ánh mắt cô, thấy một thằng bé dắt tay ông nội đòi chơi “Xe lửa không trung” .

Dần dần, Hạ Mộc trốn ra phía sau Thiệu Hải Dương, run rẩy.

“Cậu sao vậy?”

Hạ Mộc hoảng loạn lắc đầu, “Chúng ta đi thôi, lập tức đi.” Cô vừa nói: “Có nguy hiểm, có nguy hiểm” , vừa chạy như điên. Thiệu Hải Dương nghĩ đến kẻ móc túi bị cô nguyên rửa “Lửa thiêu mông”, lại liên hệ với ông cháu bị cô “Tập trung” kia, cậu nắm chặt lấy cô, chất vấn, “Cậu nguyên rửa bọn họ sao? !”

“Ông ấy sẽ chết, nhưng không phải.” .

“Chết? !” Thiệu Hải Dương kinh hãi, nổi trận lôi đình nói, “Vốn tôi tìm cậu giúp là vì năng lực của cậu, nhưng tôi biết cậu không thể khống chế năng lực này, cho nên những chuyện ngoài ý muốn lúc trước tôi luôn cố gắng cho rằng đó chỉ là tai nạn do tranh chấp, nhưng ông ấy chọc cậu sao? Vì sao cậu lại xuống tay với ông ấy? ! Thậm chí giết người? !”

“Không phải, đừng nghi oan cho tôi!” Hạ Mộc hét to một tiếng, ôm đầu ngồi xồm xuống, run rẩy nói ra sự thật, “Dù cậu tin hay không, tôi có thể nhìn thấy ‘bất hạnh’ của con người.”

Thiệu Hải Dương ngẩn ra, thì ra năng lực của cô không phải tạo ra tai nạn mà là đoán được tai nạn?

Hạ Mộc cuộn mình dưới tàng cây, lúng ta lúng túng nói, “Khi tôi nhìn thấy đỉnh đầu một ai đó hiện lên chữ ‘hung’ màu đen, hình ảnh người đó gặp bất hạnh sẽ hiện ra rõ ràng trong đầu tôi, nói cách khác. cho dù bị thương hay là chết, tôi vẫn phải tận mắt nhìn thấy.”

Đây là năng lực của cô, có được một đôi mắt nhìn thấy tương lai, nhưng những hình ảnh cô nhìn thấy không phải tiếng kêu thét thì là máu me, ai có thể hiểu được đau khổ của cô? Ai có thể hiểu được tâm trạng biết người thân của mình sẽ ra đi vào năm nào tháng nào ngày nào thậm chí là giờ phút nào?

Chính vì không thể đối mặt với bạn bè sẽ gặp phải tai nạn không thể tránh khỏi trong cuộc đời, cho nên thà rằng chạy trốn, thà rằng bị mọi người ghét bỏ.

Phút chốc, Thiệu Hải Dương túm cô quay ngược về, Hạ Mộc liều mạng giãy dụa: “Dừng lại! Chẳng lẽ cậu muốn tôi nói cho ông ấy rằng ông vì muốn cứu cháu mình mà ngã chết? ! Đối lại cậu, cậu có tin không?” Cô cũng từng nhắc nhở người qua đường sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng đối phương lại cho cô một bạt tai.

“Cứu ông ấy đi.”

“Ông ấy sẽ không tin đâu, huống chi vận mệnh đã an bài, ngay cả bà nội tôi còn không cứu được thì có thể cứu ai đây? !”

“Tình huống không giống nhau, bà cậu qua đời vì bệnh, tình huống bây giờ là ngoài ý muốn, không thử làm sao biết không được?” Thiệu Hải Dương dừng chân ngoái đầu lại nhìn, “Ít nhất cậu đã nhắc nhở ông ấy, ít nhất cậu đã chống lại sự an bài của vận mệnh. Có lẽ ông trời ban cho cậu năng lực này là vì muốn cậu giúp đỡ mọi người gặp dữ hóa lành.”

Gặp – dữ – hóa – lành?

Hạ Mộc đột nhiên bị kích động không nhỏ, lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, thật sự có thể giải thích như vậy sao?

“Tin tôi đi Hạ Mộc, giống như tôi tin mỗi một câu của cậu đều là nói thật vậy. Nếu cứu được ông ấy, cậu sẽ có được hạnh phúc; ngay cả khi thất bại, cậu cũng sẽ không thẹn với lương tâm, không uổng phí năng lực hơn người này.”

Ánh mắt kiên định của cậu như liều thuốc an thần mạnh nhất, Hạ Mộc đứng nhìn thật lâu, lau nước mắt, đột nhiên chỉ lên hai ông cháu đứng bên ‘Xe lửa không trung’: “Thiệu Hải Dương, mau ngăn ông ấy lại!”

Lời còn chưa dứt, Thiệu Hải Dương đã đi tới trước mặt hai ông cháu, lợi dụng ưu thế chiều cao cản ông cụ trước cửa soát vé, chen vào ôm lấy đứa cháu, tươi cười xán lạn với ông cụ đang trợn mắt há hốc mồm: “Ông ơi, cháu lười xếp hàng, tặng cho cháu được không?”

Ông cụ sững sốt ba giây, đánh giá Thiệu Hải Dương đáng về lịch sự, vỗ đùi cười to, “Được, được! Ông cũng đang lo không biết làm thế nào đây, chăm sóc cục cưng bảo bối của ông nhé! Ông đứng chờ hai đứa ở cửa.”

“Cám ơn, cháu sẽ chăm sóc cho bé.”

Thằng bé cũng không sợ người lạ, ngồi ở trên tay Thiệu Hải Dương còn rất đặc ý, rung đùi vui vẻ vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé với ông.

Rất nhanh, xe lửa bắt đầu âm ầm chuyển động. Hạ Mộc nhìn ông lão ngồi ở trên băng ghế nghỉ ngơi, bỗng chốc chữ “Hung” trên đầu ông biến mất.

Cô thở phào một tiếng khuy xuống, che miệng vì vui sướng mà khóc nức nở, trời ạ, thật sự cứu được!

“Hạ Mộc! Sao rồi?”

Tiếng la từ chỗ cao truyền đến, Hạ Mộc ngẩng đầu, nhìn Thiệu Hải Dương vẻ mặt lo lắng, vươn hai tay, đồng thời dựng ngón tay cái lên!

Cám ơn cậu Thiệu Hải Dương, là cậu dạy tôi có rất nhiều cách để cứu người, cám ơn! Là cậu dẫn tôi ra khỏi sai lầm.

6. Chương 6: Đoạn Kết

Editor: mèomỡ

Nhìn bóng dáng hai ông cháu bình an rời đi, Thiệu Hải Dương trêu chọc nói, “Cậu không phải sao chổi, là Bò Tát cứu khổ cứu nạn.”

Hạ Mộc xấu hổ cười cười, giống như Thiệu Hải Dương đã nói, mỗi người đều có giá trị tồn tại, không tỏa sáng ở nơi này thì sẽ tỏa sáng ở nơi khác. Chỉ cần không buông tay không trốn tránh, chắc chắn sẽ tìm được con đường thích hợp nhất ình.

“Hiện tại có thể nói với tôi nguyên nhân cậu ‘thuê’ tôi chưa?”

Thiệu Hải Dương cười xùy một tiếng, “Trước khi trải qua những chuyện này, tôi luôn cho rằng phải tranh thủ vì mình. Nhưng giờ không cần nữa, tôi sẽ nghe lời cha tham gia không quân.”

“Hả? Cậu không thích tham gia quân ngũ sao?”

“Không phải, chẳng qua là không chịu nổi thái độ của ba tôi, khiến tôi cảm thấy mình sống như con rối gỗ.” Thiệu Hải Dương mấp máy, “Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn sống theo kế hoạch ba tôi đã vạch sẵn. Ông hi vọng tôi tham gia không quân tôi không thể phản kháng. Thậm chí vì thực hiện giấc mộng lúc còn trẻ, để tôi trước khi làm kiểm tra sức khỏe nhập ngũ trên người không có bất cứ vết thương nào mà ông cấm tôi ra ngoài một mình. Cho đến khi tôi sắp phát điên đập phá đồ đạc trong nhà, mẹ mới xin ba cho tôi một tháng thả lỏng. Ba nghĩ đến đầu tháng sau sẽ kiểm tra sức khỏe nhập ngũ mới miễn cưỡng đồng ý.” Cậu mím môi, “Tôi thường hỏi mình, Thiệu Hải Dương, mày không thể tự mình quyết định một lần sao? Có thể không? Nếu mày bị thương ngay trước hôm kiểm tra sức khỏe, khiến kế hoạch của ba tan tành thì thật sáng khoái biết bao!”

Thật ra tất cả mọi việc hoàn toàn xuất phát từ phản nghịch, là vì Hạ Mộc khóc nhớ thương người thân đã kéo cậu trở về. Sao cậu có thể xem nhẹ một chuyện quan trọng nhất—— làm tổn thương bản thân chẳng khác nào làm tổn thương cha mẹ, thậm chí gặp bội

Bọn họ là người từng trải, có lẽ quá mức , nhưng tuyệt đối là xuất phát từ tình yêu.

Lấy cách tự hủy hoại tương lai để trả thù cha mẹ, hành vi này quá ngây thơ, cũng quá ngu xuẩn.

Một bàn tay nhỏ bé lướt qua đầu vai, Thiệu Hải Dương xua đi buồn bã thông dong cười, “Đồng ý với tôi một chuyện được không? Chuyển về ở với ba mẹ đi.”

Hạ Mộc suy nghĩ một lát, yên lặng gật đầu, “Cậu phải nhập ngũ sao?”

“Đúng vậy.” Cảm xúc của cậu tạm dừng trong chớp mắt, lại mở hai tay về phía trời xa, “Chờ tôi về, tôi muốn ném thử đồ ăn cậu làm, chỉ mong đừng bê bết hơn cả tay nghề của tôi.”

“Tôi sẽ viết thư cho cậu.” Hạ Mộc dựa vào đầu vai cậu, ánh sáng chiều đỏ vàng chiếu lên hai người, làm nổi bật khuôn mặt đỏ ửng như quả táo chín của cô. “Cảm ơn cậu, là cậu đã ngăn tôi không làm đảo binh, sau này tôi sẽ không khép kín mình nữa, tôi sẽ dùng hết khả năng để giúp đỡ mọi người. Cậu cũng phải nỗ lực, trở thành niềm tự hào của cha mẹ.”

Ly biệt luôn làm người ta cảm thấy bi thương, nhưng may là ngắn ngủi.

“Được! Viết thư cho tôi, kể những chuyện cậu đã cứu người cho tôi nghe, không chừng nhiều năm sau có thể viết thành một quyển sách.”

Hạ Mộc cười hì hì gật đầu, “Cậu cũng phải gửi ảnh cho tôi đấy, cậu mặc quân trang nhất định sẽ rất tuần tú!”

Thiệu Hải Dương hiểm khi cũng hoạt bát chớp mắt: “Tác giả và quân nhân, một tỉnh một động vô cùng hợp.”

Hai người không hẹn mà ưỡn ngực, lại nhìn nhau cười, mỗi người ôm ấp giấc mộng của riêng mình, cùng chậm rãi sải bước dưới trời chiều.

Đột nhiên, Hạ Mộc đi đến trước mặt một cô bé đang hết nhìn đông lại nhìn tây, đem bóng bay Thiệu Hải Dương mua cho cô đưa cho cô bé, “Em đang tìm cái này sao?”

Cô bé nhìn thấy bóng bay xinh đẹp thì ngừng khóc nức nở.

Hạ Mộc cười mà không nói, đưa cô bé an toàn về bên mẹ. Người mẹ sốt ruột lệ nóng doanh tròn vô cùng cảm kích. Cô hơi mất tự nhiên cúi người đáp lễ, rồi hốt hoảng rời đi.

“Chẳng lẽ trên đầu đứa bé ấy cũng xuất hiện hả?” Cậu hỏi.

“Không, học theo cậu, có thể giúp đỡ thì không làm động vật máu lạnh khoanh tay đứng nhìn.”

Thiệu Hải Dương chăm chú nhìn khuôn mặt cô tươi cười như hoa, không kiềm chế được cầm lấy tay cô, “Bóng bay không còn nữa, cho nên.”

“.” Hạ Mộc cúi đầu mím môi, nắm thật chặt tay cậu.

Ánh chiều kéo cái bóng của họ trải dài trên mặt đất, giống như cuộc đời con người. Tuy rằng bóng tối và ánh sáng luôn giao thoa, nhưng dù bạn lấy tốc độ nào để bắt lấy bóng tối thì vẫn sẽ gặp ánh sáng trước.

—— Vào một năm nào đó, tháng nào đó, nếu bạn gặp được một cô gái nhiệt tình như vậy, đừng mắng cô ấy vô lý, có lẽ cô ấy đang muốn giúp bạn mà thôi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-choi-tieu-thu>